

BIDRAG TIL DISKUSSIONEN

AF

99

PROSTITUTIONS-
SPØRGSMÅLET

AF

DR. EDV. EHLERS

REITZELSKE FORLAG —

— GEORGE C. GRØN

KØBENHAVN 1896

bleven fulgt, og hans Methode gennemført i de forløbne 400 Aar.

Der føres endnu en stadig og, som det synes mig, særdeles ørkesløs Strid om Prostitutionskontrollens Nytte eller Unytte. Der gøres fortvivlede og som Regel uheldige Forsøg paa ad statistisk Vej at bevise eller modbevise dens Nytte.

Jeg har gentagne Gange¹⁾ vist, at Statistikken er ude af Stand til at besvare dette Spørgsmaal og skal ikke atter komme ind herpaa.

Det synes mig uden videre klart, at en Kontrol med en smitsom Sygdom og en Isolation — selv om den kun er midlertidig — af de smittefarlige Individuer, hvortil knyttes disses Kur og Pleje, nødvendigvis maa virke mindskende paa Sygdommens Udbredning i Samfundet.

Hvor kan man falde paa at ville føre statistisk Bevis eller Modbevis for en saa umiddelbart indlysende Maksime.

Resultaterne af Kontrollen vilde først blive aabenbare, naar Kontrollen gjordes rigtig effektiv og udstraktes saavel til Kvinder som til Mænd. Men paa dette sidste Felt have vi altid været langt tilbage, Kvinderne spærrede vi inde, Mændene behøvede ikke at frygte for Tvangsindlæggelser paa Hospitalet, uagtet Loven af 10. April 1874 § 1 giver Lægestanden den mærkelige diskretionære Myndighed at tilsige Patienter til at give Møde hos Lægen til bestemt Tid, naar der efter Sygdommens „Helbredelse“ er særlig Grund til at befrygte Tilbagefald af den i en smitsom Form. Og det er der jo altid ved Syphilis.

¹⁾ „Hospitalstidende“ 1892 og 1894.

Det er mig imidlertid ikke bekendt, at danske Læger nogensinde have benyttet sig af denne Paragraf, der dog utvivlsomt tillader Etablering af Kontrol saavel med Kvinder som med Mænd.

Jeg har al Tid efter ringe Ævne bestræbt mig for at forfølge de Mænd, der samvittighedsløst spredte Smitte i Samfundet. Eksempelvis erindrer jeg kun om, at det var i min Funktionstid som Reservelæge ved Kommunehospitalets 4de Afdeling og efter mit Initiativ, med Overlæge, Prof. Haslund's Tilladelse, at der indgaves Meldinger til Sundhedspolitiet om de berygtede Forførere „Sølvhatten“ og „Søvlet“, der havde smittet en Mængde Kvinder. Den første Helt fik 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, den sidste fik 18 Maaneders Tugthus.

Der bør selvfølgelig være lige Ret for begge Køn, og enhver ved, at det er en forsmædelig Uret, der begaas, naar Kønssygdommene betegnes som „Fruentimmer-sygdomme“, ved hvilken Betegnelse altsaa Skylden for deres Forplantelse med den fra Adam nedarvede Ridderlighed lægges over paa Eva.

Kontrollen maa omfatte begge Køn, og maa desuden stræbe at inddrage de forskellige Samfundsklasser, der forsynde sig imod Straffelovens Bestemmelser om Udbredelse af disse Sygdomme.

Men her staa vi overfor svære Skranker; thi det er klart, at den Prostitution, der klæder sig i Silke og Fløjl, der „trækker“ i Karet eller i Selskabslivet i Stedet for paa Fortouget, med største Lethed kan unddrage sig enhver Kontrol.

En saadan Kontrol er i det hele taget en meget vanskelig Sag, og det store Publikum, der sværger til

Prostitutionsabolitionisternes Deklamationer, har kun højest ufuldkomne Begreber om de forskellige Former, under hvilke Prostitutionen optræder og maa bekæmpes.

Sæt at vi en skønne Dag her hjemme skrider til at ophæve Kontrollen, saa skulle de gode Borgere snart faa at føle, hvilken Udvikling, hvilken Trivsel, hvilken Ugenerthed Prostitutionen skal udfolde.

Til nærmere Belysning af disse Forhold, de moderne Former, under hvilke Prostitutionen udfolder sig, forsøger jeg derfor at give den mere naive Læser, der ikke har haft Lejlighed til at stikke sin Næse i Møddingen, en kort efterfølgende Oversigt.

Prostitutionens forskellige Former.

Gadeprostitution.

I sin simpleste Form optræder Prostitutionen med Omstrejfen paa Gaden, „Træk“. Den prostituerede søger da enten ved Ord, Fagter eller Vink at lokke de forbigående til sig.

Er hun mere dreven eller mindre fræk, indskrænker hun sig til ømme Øjekast eller stadig Færdsel paa samme korte Strækning.

Det er næsten al Tid Hovedgaderne, der vælges til Tumbleplads, og Aftentiden efter Lygternes Tænding.

Ikke sjældent (det ser man i Berlin og Wien) udstrækkes deres Virksomhed ogsaa til Eftermiddagen den bedre Verdens Spadseretid.

Dette er dog væsentlig kun Tilfældet om Sommeren, hvor det i de nævnte store Byer gælder om at fange fremmede. Saaledes foregaar i Berlin „Trækket“ med

stor Ugenerthed lige fra Formiddagen af i hele Længden af Friedrichstrasse.

I Wien er Gadeprostitutionen overordentlig stærk. Som sædvanlig bevæger den sig med Forkærlighed i de Gader, der specielt ere de kontrollerede Fruentimmerforbudte, særlig „der Strich“, d. v. s. Rothenthurmstrasse og Kärnthnerstrasse indtil Opernring, derfra til venstre paa Kärnthnerring indtil Kolowratring, naturligvis ligeledes paa Am Graben. Samtlige tilstødende Gader ere oversvømmede.

De prostituerede ere dog mere tavse, end andet Steds, provocere kun ved Blik, Smil og ihærdig Kredsen omkring Ofret, meget sjældent ved Tiltale.

En Ejendommelighed for Wien er de prostitueredes Morgenduelighed. Medens i Paris f. Ex. den prostituerede først ved 8—10 Tiden om Aftenen vaagner af sin Dvale for at gaa til sin Dont, er det i Wien de tilsvarende Morgentimer.

Lige fra 8 om Morgenen til 8 om Aftenen træffer man de „dameklædte Fruentimmer“ paa Strøget. Mellem 8 og 10 forsvinder de atter, og efter 10 ser man ikke en Sjæl patruillere, kun hjemvendende med Elsker for en Nat forsynede Individder.

Dette hænger sammen med Wienerens „Sperrgroschen“system. Gadedøren lukkes Kl. 10; ingen Husbeboer har egen Nøgle; han maa ringe Portneren op, der for denne Tjeneste har Krav paa 10 Kreuzer.

Dene lille Forholdsregel har den vidtrækkende Virkning, at Wiens Gader efter 10 er saa døde som en Ørken; Magistraten benytter sig naturligvis heraf til yderligere at svække den i Forvejen elendige Gas-

Dette Faktum har sin Rigtighed her i Byen; men jeg anser det for fejlagtig udlagt; det er næppe Bordellerne som saadanne, der ere Skyld i Misforholdet.

Aarsagen bør — efter min Mening — søges deri, at vi her i Byen have henved 40 ualmindelig uhumske og grisede Institutioner af denne Art, der kun frekventeres af et meget tarveligt Publikum.

I de paladsagtige Bordeller i Hamburg, Antwerpen, Bruxelles og Paris saavel som i de store Bordeller i Prag og Budapest er Renlighedstilstanden fortræffelig (Badeindretninger knyttede til Bordellerne).

Men Bordelinstitutionen passer vist overhovedet ikke for det danske Naturel; der er for megen Undseelse i vort Publikum til, at slige første Rangs Huse kunne holdes oppe; der er heller ikke Rigdom nok til at betale en saadan Luksus. Bordellerne her hjemme maa desuden nødvendigvis vantrives, naar der foran Indgangsdøren patrouillerer et Par Midnatsmissionærer, der med stor Paatrængenhed vælte sig ind paa de forskræmte Individuer, som med Frakkekraven op om Ørene forsøge at liste sig „inkognito“ ind i „Horehusene“.

Udbytning af de prostituerede.

Naar der mod Bordellerne indvendes, at Pigerne i dem ere Genstand for en skammelig Udplyndring, saa kan jeg af egen Erfaring forsikre, at det ikke her i Byen gaar de privat boende bedre.

I en lille Gade i den gamle Bys indre Del betales der følgende Leje af de tarvelige, skumle og uhyggelige Værelser, som udlejes til de Kvinder, der til Klientel

have den lidt bedre betalende „Jeunesse argenteé“ — „Jeunesse dorée“ have vi ikke her i Byen.

Som Hovedtypus bestaa „Lejlighederne“ i denne Prostitutionskaserne af et Tofags Værelse til Gaden ($6\frac{1}{2} \times 5\frac{1}{2}$), et Etfags Værelse til Gaarden ($6\frac{1}{2} \times 7\frac{1}{4}$) samt et Køkken ($3\frac{1}{2} \times 4\frac{1}{2}$); Loftshøjden er $3\frac{1}{2}$ Alen.

Af en saadan „møbleret“ Lejlighed betales der paa 1ste Sal 7 Kr. daglig (2555, skriver totusinde femhundrede femtifem Kroner aarlig.)

Paa 2den Sal betales der 5 Kr. daglig. Paa tredie Sal bor der ogsaa prostituerede, som selv møblere, men dog betale 2 Kr. daglig. I Stuen findes der en lignende, et Værelse større Lejlighed med 5 Fag til Gaden i to Værelser og 1 Spisestue med 1 Fag til Gaarden. For denne betales 10 Kr. daglig (3650 Kr. aarlig).

I Baghuset bor der 3 Koner, der gaa de prostituerede til Haande; de betale 8 Kr. maanedlig for deres Værelser. Desuden er denne Kaserne beboet af 5 andre Familier og en enlig Lejer. Kælderen er udlejet til en Drikkevareforhandler.

De prostituerede og deres opvartende Kvinder betale alene i dette Hus i Leje:

1	Beboerske i Stuen...	10	Kr. dgl.
2	do. paa 1. Sal	7	— —
2	do. paa 2. -	5	— —
1	do. paa 3. -	2	— —
			i alt 1080 Kr. mdl.

Tre opvartende Koner betale 24 Kr. mdl., hvilket giver en aarlig Lejesum af 13428 Kr. af dette Sted.

Lejen af de andre Lejligheder er formentlig mere end tilstrækkelig til at dække Driftsudgifterne: Rente af Møblernes Værdi, Skatter, Vedligeholdelse etc.

Indtil Katastrofen i Sundhedspolitiet indtraf, betalttes der 7, 9 og 11 Kr. om Dagen for de samme Lejligheder; men efter Sigende var det et af Resultaterne af den derved fremkaldte retslige Undersøgelse, at Ejerinden satte Lejen ned.

Det er vel overflødigt at bemærke, at her — som overalt i Byen — lejes der kun i dagevis; den Lejerske, der ikke straks betaler eller kommer paa Hospitalet, maa give Plads for en ny. (Der er altsaa ingen Ejerisiko for ledige Lejligheder.)

Lejen gælder Værelserne plus det lurvede Møblement samt — *horribile dictu* — hver Lørdag et Par rene Lagener.

For Opvartning maa vedkommende Beboerske selv sørge; herfor betales der i Almindelighed yderligere to Kroner plus Kosten til en Kone, der gaar til Haande fra 11 Fm. til 4—5 Nat; denne Stilling er imidlertid vel aflagt med Drikkepenge.

For blot at vise, at Lejen i dette Kvarter er nogenledes ensartet, anfører jeg, at der i en nærliggende Gade betales næsten de samme Priser, nemlig:

Stuen 10 Kr.

1. Sal 6 Kr.

2. Sal 4 $\frac{1}{2}$ Kr. etc.

I et andet Kvarter af Byen er det endnu dyrere:

Stuen betaler 12 Kr. (aarlig 4380),

1. Sal — 10 — (aarlig 3650).

4380 Kr. for en elendig 3 Værelsers Lejlighed. Jeg beklager, at jeg ikke har Ret til her at brændemærke de Individier, der snylte paa Prostitutionens Blodpenge.

Det først omtalte af disse Huse, der altsaa giver en aarlig Lejesum af langt over 13428 Kr., tilhører Ejer-

inden af to af Bordellerne i Farvergade. Indtil for faa Aar siden stod hun endnu kun i Skat til Københavns Kommune for 5—6000 Kr., hun som aarlig, foruden Renterne af sin mægtige Formue, tjener 20—25000 Kr.

Man maa nu endelig ikke tro, at de ulykkelige, privat boende Slagtofre udelukkende flaaes af disse Værter og Værtinder. Der er en hel Hærskare af Parasitter i deres Køl vand. Særlig flaaes de naturligvis paa de forbudne Drikkevarer. Politiet har forbudt de prostituerede at udskænke Drikkevarer; men da der tjenes godt paa dem, udskænkes de selvfølgelig overalt. Drikkevarerne indkøbes hos den i vedkommende Gade boende Leverandør, og ve den Pige, der ikke køber hos ham. Han har sine Spioner ude omkring, der melde ham, saa snart den faste Kunde svigter ham. Saa bliver hun meldt til Gadebetjenten for ulovlig Udskænkning af Drikkevarer, og saa faar hun 8 Dages Tvangsarbejde paa Ladegaarden. (Saa køber hun en anden Gang paa rette Sted.)

Der er ogsaa andre Snyltedy, der blande sig i Trafikken. De mest frygtede og hadede ere de „Aagerkællinger“, der hjælpe de prostituerede ud over større kontante Indkøb (af Klæder eller lign.) Dertil laane Pigerne f. Eks. 100 Kr. den ene Dag, men begynde saa allerede den næste Dag at betale Laanet tilbage med 125 Kr. i daglige Afdrag paa 2—5 Kr. Et Laan, der afbetales paa en Maaned, forrentes altsaa med trehundrede pro Cent pro anno. Hvis Politiet er uvidende om denne Trafik, saa skal jeg præstere Beviserne og nævne 3—4 Navne.

Den laangivende „Veninde“ har en Inkassatrice, der daglig møder op og afhenter de surt erhvervede

Penge hos Debitricen. Faar Inkassatricen ingen Penge, saa kommer Madammen selv den næste Dag, og hendes Inkassationsmaade er der ingen, der kan modstaa.

Fordringerne inddrives efter en Fremgangsmaade, der er langt hurtigere end den, der er foreskrevet ved Forordning af 25. Jan. 1828. Betaler Skyldnerinden ikke, saa bliver hun simpelthen meldt for en eller anden Uorden, hun har gjort sig skyldig i. Takket være en slig „Veninde“ blev Frederiksberg Kommune for nylig befriet for en kostbar Kasserer.

Den Dame, jeg sigter til, lever dog ikke udelukkende af Aager. „Hun „monterer“ tillige 3—4 Lejligheder med Møbler. Dette trænger til nærmere Forklaring.

De prostituerede maa kun bebo visse Huse; i disse Huse er det ikke — som i de tidligere omtalte — Ejerinden selv, der monterer, men en Lejerinde, der atter udlejer Værelserne til de prostituerede i dagevis. En saadan Lejerinde, der disponerer over „gode Vinduer“, som f. Eks. Vinduerne i Enden af den gamle Gotersgade, er naturligvis ikke saa dum at udleje Værelserne umøblerede; thi saa vilde hun jo ikke kunde forlange 5—12 Kr. pr. Værelse.

Det ses heraf, at det ikke er i Bordellerne alene, at de arme Stakler ere Genstand for Udplyndring.

En meget vigtig Rolle i Spørgsmaalet „Bordeller eller ikke Bordeller“ spiller

Soutenørvæsenet.

Det er en bekendt Sag, at der i den prostitueredes Køl vand gerne sejler en „Spækhugger“, den

saakaldte Soutenør, for ikke ligefrem at nævne Mandfolkets ækle danske Navn (fransk: „Alphonse“ eller „Maquereau“, tysk: „Louis“, østrigsk: „Pepik“ eller „Joseph“ o. s. v.). Saadanne Fremtoninger findes i alle Lande. Skønt de i Reglen ere til Plage for Kvinden, synes de dog at være uundværlige for hende i Kraft af den gamle bibelske Lov, at „det er ikke godt, at Mennesket er ene“. Man skulde synes, at det er paradoksalt at paastaa, at den prostituerede Kvinde er enlig stillet, hun som undertiden endog driver Antallet af Coitus op til 15—16 i et Døgn; men i Virkeligheden er hun forfærdelig alene. Hvem vil holde hende med Selskab, hvem vil høre paa hendes Klager, tage Del i hendes selvvalgte Adspredelser, spadsere med hende paa Gaden; det vil kun „Gummidrengen“, det foragteligste Individ, der eksisterer paa Guds grønne Jord.

Der er mange, der ikke kunne fatte det mærkelige Forhold, der bestaar mellem disse to, og dog er det saa let at begribe¹⁾:

„Den Kvinde, der til daglig sælger sig, elsker at give sig hen. Hendes „Ven“ repræsenterer hendes Hjertes Uafhængighed. Han repræsenterer ogsaa til en vis Grad hendes Hævn. Den Kvinde, man kan købe, bryder sig ikke om den, der betaler; jo mere han betaler hende, desto mindre kan hun lide ham.“

„Enhver offentlig Kvinde, der ikke er forfalden til Amor lesbicus, er i Alfonsens Kløer. Af ham lærer hun Kærlighedens Febervildelser at kende, Lidenskabens og dens Galskaber. Med Klienten lærer hun kun Fornøjelsens Mekanik og Arbejdets Kramper at kende.“

¹⁾ E. Lepelletier. Écho de Paris. 23/2 1890.

„Vennen“ er disse prosaiske Arbejderskers Poesi; han er den Straale, som trænger ned i deres Livs Kloak, og den Blomst, der vokser i den stinkende Mistbænk's fede Jordbund.“

„Den Kvinde, der offentlig sælger sit Legeme, ofte med Væmmelse og Afsky, køber sig i Stilhed en Sjælørus tilbage.“

„I Ekstasen for den ubetalte Kærlighed glemme disse ulykkelige det kødelige Helvedes Flamme, hvori Skæbnen har kastet dem, og finde den afsides Krog i det husvalende Paradis.“

Lepelletier's skabagtige Ord rumme utvivlsomt det rigtige.

Og som en Soutenør selv sagde til *Macé* (l. c.), den tidligere Chef for Pariseropdagelsespolitiet, maa:

„en Pige, der lever af Utugt, hvad enten hun er offentlig eller ej, kontrolleret, privat boende eller fri „slaa sine Pjalter sammen med“ en Mand; thi uden ham vilde hun ikke kunne „klare Ærterne“¹⁾ paa Fortovet; de andre vilde chikanere og drille hende, give hende Stikpiller, „stikke hende paa Snuden“ eller lade hende „løbe Spidsrod“.

Har hun sin Beskytter, da har hun intet at frygte, kan frit passere Gaden og klynge sig til ham som Jærnet til Magneten, og hvis hun bliver overfalden, hvis hun faar stukket falske Penge ud, hvis utaalmodige forbipasserende puffe til hende eller aale hende, da raaber hun paa ham, saa er han der straks; thi han skal passe paa og forsvare hende (deraf Navnet „Sou-

¹⁾ Jeg følger de uoversættelige Udtryk af Pariserargot saa nøje som muligt med tilsvarende københavnske Udtryk.

tenør“), som jo underholder ham, for at han skal levere de „slaaende Argumenter“. Han har endvidere at paase, at hun ikke bliver holdt for Nar af „Gratisjonerne“ (i københavnsk Gadejargon kaldes dette „at nalle“), dem, der betale med „Lamperøg“.

Soutenørerne ere meget forskellige i de forskellige Lande; men i Almindelighed kan det siges, at de overalt ere farlige for den offentlige Sikkerhed.

Voldsomme og farlige Forbrydere i Paris, der aldrig gyse tilbage for at tilintetgøre et Menneskeliv, dovne og mere dvaske Pjalte i Berlin, der kun sjældent øve Vold mod sagesløse Personer, men desto hyppigere mod de prostituerede Kvinders insolvente Klienter. Politiet er paa første Sted aldeles magtesløst imod dem; paa sidste Sted tages der paa dem med Jærnhandsker, naar de træffes løse og ledige uden Erhverv, hvorfor mange af dem ere gifte for at kunne legitimere sig.

I Tyskland har man dog i de sidste 5 Aar ogsaa fundet dem „lästige“, og har vedtaget særlige Straffebestemmelser imod dem (*Lex Heinze*).

Den almindelige Erfaring, at det navnlig er de privat boende prostituerede, der besnyltes af disse væmmelige Maddiker, har ikke vundet udelukkende Bekræftelse her i København.

Vore farligste „Gummidrenge“ høre tværtimod hjemme og have Tilhold i Bordellerne i Holmensgade og Brøndstræde, hvor jo Navne som „Hummer-Frits“, „Brædestablen“, „den dovne Dreng“ og „den laskede Kæmpe“ have skaffet deres Bærere en vis sørgelig Popularitet, der kun allfor sent naar sin rette Anerkendelse: Tugthuset.

Vore hjemlige Erfaringer vidne altsaa ikke i saa Henseende til Gunst for Bordellerne. Dette afhænger imidlertid vistnok af Politiet, som ikke holder tilstrækkelig Opsigt med de Knejer i de berygtede Gader, i hvilke Parasitterne have deres Tilhold.

Loven af 3die Marts 1860 om Løsgængerer maatte nok kunne bruges lidt bedre imod dem. Men naar Prostitutionsspørgsmaalet her hjemme skal overvejes paa ny, bør vi tænke paa, om ikke vi trænge til en *Lex Heinze*, der kan værne os mod disse „Bøller“.

Efterskrift.

Jeg kan ikke afslutte mine Betragtninger over dette mer end udviklede Spørgsmaal, i hvilket Læserne blot ikke maa tro, at jeg bilder mig ind at besidde den rette Forstaaelse, uden at henvende nogle Ord til de Foreninger, der med større ædel Vilje end praktisk Sans arbejde paa at forbedre disse Tilstande, særlig „Midnatsmissionen“ og „Foreningen mod Lovbeskyttelse for Usædelighed“.

Mon der ikke vilde kunne indvindes større praktiske Resultater, om de nævnte Foreninger gav sig til at luge Ukrudtet, inden det voksede op.

Usædeligheden har sin Rod i Kønndriften, og denne mægtige Naturdrift lader sig som Regel ikke tøjle; den bryder alle Skranker. Men disse Skranker behøve ikke at falde, førend Individet har naaet den kønsmodne Alder.

Det er nu imidlertid et sørgeligt Faktum, at Individerne hyppig hengive sig til Tilfredsstillelse af Kønndriften, længe før de naa Kønsmodenhed. Jeg henviser

til Pastor *Hafstrom's* triste Skrift¹⁾: „Drenge paa 15—16 Aar og derunder søge offentlige Fruentimmer.“ Skylden herfor søger jeg i den Omstændighed, at Opdragelsen og Undervisningen i de seksuelle Forhold, de Forhold der burde være Menneskeheden de helligste, medens de tværtimod anses for at være de foragteligste, overlades til jævnaldrende Kammerater, blandt hvilke altid de sletteste have mest at fortælle, samtidig med at de give den mindst gavnlige, den mest nervepirrende Forklaring. Det forekommer mig at være den blodigste Uret, at man lader Børnene i Overgangsalderen i Uvidenhed om Kønslivet og dets Sygdomme.

De opflaskes med den idiotiske Ammestuehistorie om Storken, der bringer de smaa Børn, men modtage senere ingen anden officiel Undervisning end det guldte 6te Bud, som tiltordnes dem uden Forklaring, skønt det gamle Testamente allerede, hvis Børnene kunde forstaa dets dunkle Sprog, vilde kunne lære dem, at de gamle Jøder havde andre Begreber om „Hor“, end Nutidens kristne.

Skal det virkelig kaldes forstandig Opdragelse, at man lærer Børnene at fremplapre det sjette Bud sammen med saa fundamentale Bud som: „Du skal ikke stjæle“ og „Du skal ikke ihjelslaa“, uden at forklare dem, hvad der forstaas ved „Hor“, og uden at gøre dem opmærksomme paa, at dette Bud har overvældende hygiejnisk Betydning og sikkert væsentlig gaves for at værne Jødefolket mod den forfærdelige Sygdom „Baal Peors-Plage“, der grasserede blandt Kananitter, Moabitte og Midianitter.

¹⁾ Om Sædelighedsforholdene i det danske Folk. København 1888. Pag 95.

Skulle Børnene endelig paa en raa og ukærlig Maade stifte Bekendtskab med Begrebet „Hor“, saa tilløj dog i det mindste, at Forbudet tilsigter at berede Individet et lykkeligt Liv, et lykkeligt Ægteskab og et sundt Afkom.

Lad dem saa senere, naar de nærme sig den Alder, da Læsningen af vor Skønlitteratur, som jo altid behandler Kærlighedsforhold mellem Mand og Kvinde, vækker den slumrende Kønndrift, faa Undervisning af forstandige Folk i Kønslivets Former, Følger og Farer.

Brønden kunne vi dog ikke kaste til; lad os saa i det mindste lære de tørstige, hvorledes de kunne undgaa at falde i den. Thi jævnaldrende Kammerater ere slette Lærere i dette Fag; de vide intet selv. Og den, der til Trods for Politiets røde Plakater (in casu det sjette Bud), vil følge alle de mange, der færdes paa Isen, faar altid hos Kammeraterne den Opmuntring, at den er sikker nok. Hvem skal fortælle den Stakkels, der ikke før har været paa Glatis, om Revner og Vaager.

Det vilde være en smukkere og nyttigere Virksomhed for de omtalte Foreninger, om de arbejdede for en sund Opdragelse og en varsom og kærlig Undervisning i disse Børnemysterier, hvis Slør des værre kun altfor ofte først sønderrives ved bitre og dyrekøbte personlige Erfaringer.